

[Brodthagen.]

specielt til sine egne partifæller: ned med hovedet! Så vil hovederne blive dukket, og så er det sket.

Jeg er ikke gammelt medlem af dette landsting. Jeg har kun været her i knap to år, men jeg har desværre været med til at opleve noget, der gjorde, at jeg sagde, at landstinget havde overlevet sig selv. Det skete i fjor, da vi diskuterede den såkaldte femtekolonnelov og aktieselskabsloven, hvor vi i virkeligheden her i det høje landsting havde fundet på noget, der var bedre end det, der var vedtaget i folketinget. Der skete det, at en dag, da jeg sad i restauranten, kom der en hen og sagde til mig: nu er det væk; alle vore ændringsforslag ligger i papirkurven. Det viste sig, at hele historien med fantomet Steincke i spidsen var jaget ned i et musehul, og lovforslaget måtte vedtages, som folketinget ønskede det. Jeg sagde dengang, og jeg gentog det på et møde på Nordfalster senere på sommeren, at hvad der var sket, lå under lavmålet af, hvad jeg nogensinde havde tænkt mig kunne ske i et landsting, og det standpunkt har jeg stadigvæk.

Jeg finder ikke, at landstinget ved sin optræden har gjort sin egen eksistens berettiget. Det har skuffet mig at høre de mange taler, der er holdt ved denne lejlighed, og hvori landstingets medlemmer har fremhævet deres egen dygtighed indenfor dansk lovgivning. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at for at kunne hævde sig på en rigsdag skal man også have ben, nemlig det, der sidder i næsen. Det har landstinget manglet, og derfor ligger det på sine egne gerninger.

Jeg tror derfor ikke på, at det udvalg, der nu skal nedsættes, vil få lejlighed til at foretage ret mange ændringer, hvis det i det hele taget får lov til at lave nogen ændringer. Men skulle der foretages en ændring, synes jeg, den skulle angå noget, som er nævnt fra både den ene og den anden side i salen, nemlig bestemmelsen i § 55, der angår ombudsmanden. Det er min personlige opfattelse, at det er en stor misforståelse i dansk politik at indføre en ombudsmand. Det kan ikke hjælpe, at man henviser til, at man har en sådan ombudsmand i Sverige, for det svenske samfunds struktur er ikke den samme som det danske samfunds, og derfor kan man ikke overføre sådan noget og tro, at man kan få en succes på det.

Det er fra mange sider hævdet, at grundlovsforslaget skulle have en meget grundig udvalgsbehandling her i landstinget. Jeg vil gerne sige, at hvis vi skal have en meget grundig udvalgsbehandling af dette lovforslag, skal den være mindst to måneder — halvanden måned kan måske gøre det, hvis man arbejder forceret. Men jeg har den opfattelse — jeg ved ikke, om mit regnestykke er rigtigt —, at rigsdagen skal hjemsendes senest den 27. marts, hvis man skal kunne gennemføre det planlagte folketingsvalg den 21. april, og i de få dage, der er tilbage indtil da, kan man ikke lave et grundigt udvalgsarbejde. Altså forventer jeg, at når landstinget får sundet sig lidt ovenpå de mange taler, kommer forslaget tilbage fra udvalget og bliver anbefalet til vedtagelse i uændret skikkelse, og så er det sket.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed sige et par ord til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen. Han var meget hård ved kommunalbestyrelserne i anledning af de vælgere, der mister deres valgret på grund af, som han sagde, sygdom, arbejdsløshed og store forsørgerbyrder. Det er min opfattelse, at der ikke findes en eneste kommunalbestyrelse i Danmark, der har slettet en eneste vælger på grund af sygdom, arbejdsløshed eller store forsørgerbyrder. Når nogen er slettet, knytter der sig omstændigheder dertil, der gør det nødvendigt at sige, at disse mennesker kan vi ganske simpelt ikke være bekendt at give stemmeret.

Så sent som i lørdags forhandlede jeg med en deputation for arbejdsløse i Nykøbing. Denne deputation havde blandt andet det formål, at den skulle skaffe stof til „Land og Folk“. Formanden for socialudvalget i Nykøbing og jeg forelagde den visse konkrete eksempler på, hvordan det går sådanne folk, og hvordan de opfører sig, og jeg må sige til disse menneskers røs, der var ude efter at samle stof, at da de fik de rigtige oplysninger, måtte de erkende, at i hvert eneste tilfælde var den optræden, man havde valgt overfor disse mennesker, berettiget. Jeg vil derfor hævde, at det ikke er nok at sige, at de bliver slettet på grund af sygdom, arbejdsløshed og store forsørgerbyrder; der er altid biomstændigheder medvirkende til det. De offentlige institutioner står på dette punkt i en meget svag stilling; meget kan kritiseres, men de offentlige institutioner har ingen ret til ved navns nævnelser og